

1. А голод став тяжкий у тім Краї.

2. І сталося, як вони скінчили їсти хліб, що привезли були з Єгипту, то сказав до них батько їх: Верніться, купіть нам трохи їжі!

3. І сказав йому Юда, говорячи: Рішуче освідчив нам той муж, кажучи: Не побачите лиця мого без вашого брата з вами!

4. Як ти пошлеш брата нашого з нами, то ми зійдемо, і купимо тобі їжі.

5. А коли не пошлеш, не зійдемо, бо муж той сказав нам: Не побачите лиця мого без вашого брата з вами.

6. І промовив Ізраїль: Нащо зло ви вчинили мені, що сказали тому мужеві, що ще маєте брата?

7. А вони відказали: Розпитуючи, випитував той муж про нас та про місце нашого народження, говорячи: Чи батько ваш іще живий? Чи є в вас брат? І ми розповіли йому відповідно до цих слів. Чи могли ми знати, що скаже: Приведіть вашого брата?

8. І сказав Юда до Ізраїля, батька свого: Пошли ж цього юнака зо мною, і встаньмо, та й ходім, і будемо жити, і не повмираємо і ми, і ти, і наші діти.

9. Я поручуся за нього, з моєї руки будеш його ти жадати! Коли я не приведу його до тебе, і не поставлю перед лицем твоїм, то буду винним перед тобою по всі дні!

10. А коли б ми були не відтягалися, то тепер уже б вернулися були два рази.

11. І сказав їм Ізраїль, їх батько: Коли так, то зробіть ви оце. Візьміть із плодів цього Краю, і віднесіть дарунка мужеві тому: трохи бальзаму, і трохи меду, пахошів, і ладану, дактилів, і мигдалів.

12. А срібла візьміть удвоє в руку свою. А срібло, повернене в отвір ваших мішків, верніть своєю рукою, може то помилка.

13. А брата вашого заберіть, і встаньте, ідіть до того мужа.

14. А Бог Всемогутній нехай дасть вам милосердя перед лицем того мужа, і нехай він відпустить вам другого вашого брата й Веніямина. А я, певно стратив сина свого!...

15. І взяли ті люди того дарунка, і взяли вдвоє срібла в руку свою, і Веніямина, і встали, та й зійшли до Єгипту. І стали вони перед лицем Йосиповим.

16. І побачив Йосип Веніямина з ними, і сказав до того, що був над його домом: Упровадь цих людей до дому, і нехай заріжуть худобину, і приготуй, бо зо мною будуть їсти ці люди опівдні.

17. І той чоловік зробив, як Йосип сказав був. І впровадив той чоловік тих людей до Йосипового дому.

18. І полякалися ті люди, що були впроваджені до Йосипового дому. І сказали вони: Через срібло, повернене напочатку в наших мішках, ми впроваджені, щоб причепитись до нас, і напасти на нас, і забрати за рабів нас та наші осли...

19. І приступили вони до чоловіка, що над домом Йосиповим, та й говорили до нього при вході в дім.

20. І сказали вони: Послухай, о пане мій, ми зійшли були напочатку купити їжі.

21. І сталося, коли ми прийшли на нічліг, і відкрили мішки свої, а ось срібло кожного в отворі мішка його, наше срібло за вагою його! І ми вертаємо його нашою рукою!

22. А на купівлю їжі ми знесли нашою рукою інше срібло. Ми не знаємо, хто поклав був наше срібло до наших мішків...

23. А той відказав: Мир вам! Не бійтеся! Бог ваш і Бог вашого батька дав вам скарб до ваших мішків. Срібло ваше прийшло до мене. І вивів до них Симеона.

24. І впровадив той чоловік тих людей до Йосипового дому, і дав води, а вони вмили ноги свої, і дав паші їхнім ослам.

25. І вони приготували дарунки до приходу Йосипа опівдні, бо почули, що там вони їстимуть хліб.

26. І ввійшов Йосип до дому, а вони принесли йому до дому дарунка, що в їхній руці. І вони поклонилися йому до землі.

27. А він запитав їх про мир і сказав: Чи гаразд вашому батькові старому, про якого ви розповідали? Чи він ще живий?

28. А вони відказали: Гаразд рабові твоєму, батькові нашому. Ще він живий. І вони схилилися, і вклонилися до землі.

29. І звів він очі свої, та й побачив Веніямина, свого брата, сина матері своєї, і промовив: Чи то ваш наймолодший брат, що ви мені розповідали? І сказав: Нехай Бог буде милостивий до тебе, мій сину!

30. І Йосип поспішив, бо порушилася його любов до брата його, і хотів він заплакати. І ввійшов він до іншої кімнати, і заплакав там...

31. І вмив він лице своє, і вийшов, і стримався, та й сказав: Покладіть хліба!

32. І поклали йому окремо, а їм окремо, й єгиптянам, що їли з ним, окремо, бо єгиптяни не можуть їсти хліб з євреями, бо це огида для Єгипту.

33. І вони посідали перед ним, перворідний за перворідством своїм, а молодший за молодістю своєю. І здивувалися ці люди один перед одним.

34. І він послав дари страви від себе до них. А дар Веніяминів був більший від дару всіх їх упятеро. І пили вони, і повпивалися з ним.